

MARIANA
ZAPATA

A romantic couple embracing outdoors. The woman, Mariana Zapata, is leaning over the man, smiling warmly. They are both looking off to the side with soft expressions. The background is a bright, hazy outdoor setting, possibly a beach or a park, with soft sunlight filtering through. The overall mood is intimate and romantic.

Kulti

Ljndeni

KRÁLOVNÁ ROMANTIKY MARIANA ZAPATA
ÚTOČÍ SVOJÍM OČARUJÚCÍM ROMÁNOM

Kulti

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Mariana Zapata
Kulti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kulti

M A R I A N A
Z A P A T A

Kulti

Z angličtiny preložila
Miriam Ghaniová

Ljndeni

*Môjmu otcovi.
Môjmu priateľovi, môjmu spoluhráčovi,
môjmu šampiónovi, môjmu spojencovi a mojej zálohe,
vždy keď som potrebovala.
Každý otec, o ktorom by som sa pokúsila písať,
by bol tvojou úbohou kópiou.
Mám ťa rada, kamarát.*

*(Takže prestaň jazdiť ako maniak,
potrebujem ťa tu ešte dlho.)*

Prvá kapitola

Zažmurkala som. Potom som žmurkla znova a ešte raz. „Čo ste práve povedali?“

Muž, ktorý sedel oproti mne, vetu zopakoval.

Napriek tomu som naňho stále hľadela. Prvýkrát som ho počula správne. Hovoril hlasno a jasne. Ale môj mozog sa nevedel zorientovať vo vete, ktorá vyšla z jeho úst. Rozumela som všetkým jednotlivým slovám, ale dať ich v tej chvíli dokopy sa rovnalo tomu, akoby ste slepcovi povedali, že chcete, aby niečo rýchlo uvidel.

V podstate to nebolo možné.

„Potrebujem ťa, Sal,“ naliehal tréner Gardner, muž, ktorý od mňa žiadal nemožné.

Posadila som sa na stoličku v jeho kancelárii a všímala si jeho postriebrené vlasy na hlave, hladkú tvár bez vrások a polokošelu značky Houston Pipers, ktorú mal na sebe. Na to, že mal po štyridsiatke, bol stále fešák. Síce občas nepričetný, ale napriek tomu pekný.

Na druhej strane, pekný a príťažlivý bol však aj sériový vrah Jeffrey Dahmer, takže pekný vzhľad nebol práve najlepším meradlom duševného zdravia jednotlivca.

Upokoj sa, zhlboka sa nadýchni a daj sa dokopy, Sal. Sústreď sa. Potrebovala som myslieť na niečo iné, aby som sa uvoľnila. Vybrala som si steny kancelárie.

Po jeho pravici visel úhľadný rad diplomov. Po oboch stranách mal fotky so synom a niekoľko zarámovaných fotografií tímu Pipers na ihrisku za posledné roky – mojím obľúbeným bol záber tímu z minulého roka, keď sme vyhrali šampionát ženskej profesionálnej ligy. Stál uprostred skupiny s ligovou trofejou, trojmetrovým

monštrum, ktorú držal vysoko nad hlavou. Ja som bola hneď vedľa neho a jednou rukou som držala futbalovú loptu, druhou objímala Jenny, brankárku nášho tímu. Rovnakú fotku som mala aj ja a neustále mi pripomínala, že dvadsať rokov tvrdej práce sa vyplátilo. Navyše bola mojou motiváciou ráno, keď som sedela na kraji postele a vyzerala a cítila sa viac mŕtva ako živá, aby som vstala a zahájila svoj každodenný päťkilometrový beh. Radšej by som si dala vrtať zubný koreňový kanálik, darovala obličku alebo trpela zápchou. Naozaj.

O tom, že mi Gardner večer predtým zavolať, som veľmi neuvažovala. Nerozmýšľala som dvakrát, keď ma požiadal, aby som prišla do jeho kancelárie v sídle Pipers, pretože sa chcel so mnou o niečom osobne porozprávať. Mohla som sa vyhovoriť na otravu jedlom alebo silné krče, aby som sa z toho vyvliekla, ale zrejme už bolo neskoro.

Vošla som priamo do jeho pasce, fyzicky aj emocionálne.

Kamery. Fotoaparáty. Tlačová konferencia.

Bože, chce sa mi vracieť, keď si na to pomyslím.

Moja prvá myšlienka bola: Nie. Prosím, nie. Niektorí ľudia sa báli výšok, tmy, klaunov, pavúkov, hadov... Nikdy som si z nikoho nerobila srandu, keď sa niečoho bál. Ale pre ten príšerný strach, ktorý som mala z rozprávania pred kamerou, keď sa na mňa pozerá skupina ľudí, ma najmenej stokrát nazvali slaboškou, väčšinou môj brat, ale aj to sa počíta.

„Chceš mi povedať, že to nedokážeš?“ Tréner Gardner zdvihol obočie a utvrdil ma v tom, že mi nedáva na výber, a zároveň ma podpichoval slovom, o ktorom vedel, že ho neznášam. Bola som v jeho kancelárii o desiatej ráno, lebo chcel práve mňa, nie niekoho iného.

Bastard.

Keby som bola slabšia, začala by sa mi triasť spodná pera. Možno by som aj zažmurkala a potlačila slzy, aby som sa nerozplakala, ale obaja sme si dobre uvedomovali, že mu nemôžem povedať nie. Nemohla som mu povedať nie.

Aj keby ma to malo zabiť, vždy som urobila, čo chcel. A on sa na to spoliehal aj teraz. Pretože som bola idiotka, ktorá sa dala vyprovokovať. Keď som mala jedenásť rokov a ktosi mi povedal, že určite nevyleziem na jeden obrovský strom, a ja som si zlomila ruku, lebo som naň, pravdaže, vyliezla, mala som sa z toho poučiť a uvedomiť si, že niekedy je lepšie ustúpiť. Ale nestalo sa tak.

V duchu som si obula ponožky veľkého dievčaťa, ekvivalent tých, ktoré som dostala ako dieťa namiesto nohavičiek pre veľké dievčatá, lebo môj otec to považoval za strašidelne úchylné.

„Dobre teda.“ Uškrnula som sa a pravdepodobne som vyzerala, akoby som dostávala klystír. „Ale... prečo tam nejde Grace? Alebo Jenny? Zvyčajne robia všetky rozhovory ony.“ Pretože ja som sa im sakramentsky vyhýbala, aspoň tým pred kamerou.

„Nepýtal som sa Grace, lebo si myslím, že by bolo dobré, keby si to urobila ty,“ vysvetlil, pričom mal na mysli ostrieľanú tímovú kapitánku. „A Jenny príde až v nedeľu.“

Ešte chvíľu som naňho žmurkala a mala pritom pocit, že sa povraciam a zároveň poseriem. Noha sa mi už triasla, a ja som si ju držala v snahe zastaviť to.

Gardner sa nežne usmial a naklonil sa cez veľký sklený stôl so zopnutými rukami. „Ešte si sa ma ani nespýtala, čo je to za tlačovka.“

Akoby ma to, dočerta, zaujímalo. Mohla sa týkať toho, že niekto vynašiel liek na rakovinu, a bolo by mi to jedno. Bola by som sa snažila nezložiť. Srdce mi začalo biť rýchlejšie už pri zmienke o slove začínajúcom sa na písmeno t, ale prinútila som sa tváriť, že nebojujem so záchvatom paniky. „Dobre, o čo ide?“ pomaly som sa spýtala.

Predsezónny tréning nášho futbalového tímu sa začínal o týždeň a pol, takže som asi podvedome predpokladala, že to bude ono.

Lenže sotva som to vyslovila, náš hlavný tréner sa začal usmievať a hnedé oči mu zažiarili. Naklonil sa a povedal niečo, čo bolo rovnako zlé, ak nie horšie, ako to, že ma požiadal o obyčajnú tlačovú

konferenciu. Pätnäšť slov, na ktoré som nebola pripravená. Pätnäšť slov, o ktorých som nemala ani tušenia, že mi zmenia život.

„Práve sme dostali potvrdenie, že Reiner Kulti prevezme v tejto sezóne pozíciu asistenta trénera tímu,“ vysvetlil mi Gardner a jeho tón naznačoval, že „toto je tá najlepšia vec, aká sa kedy stala“.

Moja tvár hovorila: Nie, to určite nie.

Chvíľu trvalo, kým jeho úsmev opadol a vystriedal ho zmätený výraz, ale stalo sa. Padal ako veža z kociek, pomaly a isto.

Vrhol na mňa čudný pohľad. „Prečo sa tak tváriš?“

Mala som sedem rokov, keď som po prvý raz videla Reinera Kultiho v televízii. Pamätám si presne ten moment, keď sa objavil na obrazovke. Bolo to semifinále Altus Cupu – turnaja, ktorý sa konal každé tri roky a zahŕňal všetky národné futbalové tímy na svete, ktoré sa navzájom vyradovali zľava i sprava počas kvalifikačných kôl. Bolo to najsledovanejšie športové podujatie na svete.

Prečo by nemalo byť? Futbal, skutočný futbal, bol najrozšírenejším športom na všetkých obývaných kontinentoch. Nerozlišoval, či ste vysoký, nízky, chudý, chudobný alebo bohatý. Potrebovali ste len loptu, ktorá bola aspoň ako-tak nafúkaná, a niečo, do čoho by sa dal streliť gól, čo mohlo byť čokoľvek. Dve plechovky. Plechovky od koly. Odpadkové koše. Čokoľvek. Mohli ste byť dievča alebo chlapec. Mohli ste mať uniformu alebo nemať. A ako hovoril môj otec, aby ste zvládli techniku, nepotrebovali ste ani topánky.

Keďže môj brat futbal hral a miloval ho – a z nejakého dôvodu som si vtedy myslela, že on je ten najúžasnejší človek na svete –, donútila som rodičov, aby ma zapísali do tímu, keď som mala asi šesť rokov. Na druhej strane, moja mama bola mierne zhrozená a zapísala ma aj na karate a plávanie. Ale jedna malá časť vo mne vždy vedela, že mám rada futbal viac ako čokoľvek iné.

Z otcovej strany som pochádzala z dlhého rodu futbalových fanatikov. Casillasovci síce veľa nehrali, ale boli veľkými fanúškimi.

S výnimkou môjho staršieho brata, ktorý vraj prejavoval záujem a talent už od chvíle, keď začal chodiť, sa všetci ostatní len pozerali.

No ako si pamätám a podľa toho, ako mi to otec stokrát prerozprával, môj brat a otec sa ešte pred začiatkom zápasu rozprávali o tom, či Španielsko porazí Nemecko, alebo nie. Chvíľu po polčase museli väčšinu hráčov nemeckého tímu vystriedať pre to či ono zranenie.

Môj brat Eric povedal: „Nemecko skončilo.“ Otec tvrdil, že ešte zostáva čas, aby zabodovalo.

Jasne ako slnko v hlave vidím sviežeho devätnásťročného mladíka, ktorý sa dostal na ihrisko. Bol to posledný hráč v tíme, ktorý mohol byť prípadne nasadený, chlapec, čo hral prvýkrát na medzinárodnej scéne. So svetlohnedými vlasmi, ktoré sa zdali ešte svetlejšie vďaka našej statickej starej televízii. Tvár mal hladkú, dlhé a štíhle telo... ach, bol to ten najkrajší a najmladší hráč, akého som doteraz na Altus Cupe videla.

Pravdupovediac, Nemecko to malo zrátané. Všetko bolo proti nim. Dopekla, aj ich vlastní fanúšikovia boli v tej chvíli pravdepodobne proti nim.

Nezdalo sa však, že tímu by to niekto dal vedieť.

Niekedy medzi štyridsiatou piatou minútou, ktorou sa začal druhý polčas zápasu, a deväťdesiatou minútou, ktorou sa skončil riadny hrací čas, sa tomu vychudnutému chlapcovi s roztomilou tváričkou, ktorý nevyzeral oveľa starší ako ja, hoci bol, podarilo vziať loptu španielskemu útočníkovi, čo útočil na nemeckú bránku, a utiecť. Bežal a bežal a bežal, a nejakým zázrakom sa vyhol každému súperovmu hráčovi, ktorý sa za ním vydal.

Strelil ten najkrajší, nemilosrdný gól do pravého horného rohu bránky. Zdalo sa, že lopta sa plaví vzduchom ako jednosmerná letenka do knihy rekordov.

Môj otec zakričal. Eric výskal. Štadión šalel a hlásatelia sa zbláznil. Ten chlapec, ktorý nikdy nehral na takomto štadióne, dokázal to, čo od neho nikto nečakal.

Bol to jeden z tých momentov, ktoré človeku zdvihnú náladu. Iste, neboli ste to vy, kto urobil niečo výnimočné, ale vyvolalo to vo vás pocit, akoby ste to urobili. Mali ste dojem, že by ste mohli spraviť čokoľvek, pretože ten druhý človek to dokázal.

Pripomenulo vám to, že všetko je možné.

Viem, že som tam stála a kričala spolu s otcom, lebo mi to pripadalo ako najvhodnejšia vec. Ale hlavne viem, že som si myslela, že ten chlapec, Kulti, číslo osem v nemeckom národnom tíme, ktorý vyzeral sotva dosť starý na to, aby mohol šoférovať, bol v tom roku najúžasnejším hráčom na svete.

Dokázal to, čomu nikto neveril...

Ježiš. Teraz, ako dospelá, sa môžem pozrieť späť a pochopiť, prečo mal na mňa taký vplyv. Dáva to úplný zmysel. Ľudia stále hovoria o tom góle, keď spomínajú najlepšie momenty v histórii Altus Cupu.

Čo bolo tým zlomovým bodom, keď som sa rozhodla nasledovať svoj sen o trávniku, góloch a jedinej bielo-čiernej lopte? Ten moment. Ten gól zmenil všetko. Bol to moment, keď som sa rozhodla, že chcem byť ako ten chlapec-hrdina.

Zasvätila som svoj život, svoj čas a svoje telo tomuto športu, a to všetko kvôli hráčovi, ktorého som začala sledovať, podporovať a milovať celým svojím malým srdcom, svojmu patrónovi futbalu Reinerovi Kultimu. Preňho to bol moment, ktorý zmenil jeho kariéru. Stal sa spasiteľom Nemecka, jeho hviezdou. Počas nasledujúcich dvadsiatich rokov kariéry sa stal najlepším, najpopulárnejším, ale aj najnenávidenejším hráčom všetkých čias.

Potom to prišlo: plagáty s jeho podobizňou som mala na stenách až do svojich sedemnástich rokov a každému som rozprávala, že sa zaňho vydám.

No ešte pred plagátmi a svadobnými oznámeniami boli listy, ktoré som mu písala ako dieťa. „Vaša fanúšička číslo 1“, stálo napísané fixkami a pastelkami na štvorčekovanom papieri. Nikdy som na ne nedostala odpoveď.

Ale to som si nechala pre seba.

Navyše, bolo to už desať rokov, čo som v záchvate zúrivosti strhla plagáty, keď sa muž, ktorý sa stal pre svojich fanúšikov známym ako Kráľ Reiner Kulti, pretože bol jedným z najvýbušnejších a najkreatívnejších hráčov v tomto športe, oženil.

Vari nevedel, že sa máme vziať a mať spolu futbalové talenty? Že mal jedného dňa sedieť vedľa mňa v lietadle a okamžite sa do mňa zaľúbiť? Áno, zrejme mu to nedošlo a vzal si nejakú herečku s prsami, ktoré akoby odporovali gravitácii.

O necelý rok neskôr urobil ďalšie veci, ktoré som mu nemohla odpustiť.

Tréner Gardner o ničom z toho nemal ani potuchy.

Sedela som na stoličke oproti tomu istému trénerovi, s ktorým som pracovala posledné štyri roky, a krčila plecami.

Prečo som sa tak tvárila? Akoby som sa vôbec netešila? „Viete, čo sa stalo medzi ním a mojím bratom, však?“

V tej chvíli som asi očakávala, že to nebude vedieť, lebo bol príliš nadšený, keď mi rozprával o tom, že Reinera Kultiho prijali do zamestnania.

Gardner však prikývol a pokrčil plecami, na tvári mal stále zmätok. „Pravdaže viem. Práve preto si ideálny človek na tú konferenciu, Sal. Okrem Jenny a Grace si najznámejšia a najobľúbenejšia hráčka v tíme. Ako ti to hovoria? „Miláčik domáceho tímu?““

Miláčik domáceho tímu. Fuj. Cítila som sa, akoby som sa vrátila na strednú školu, kde som sa uchádzala o titul kráľovnej plesu, a nie ako dievča, ktoré vynechalo každý ples, pretože zvyčajne malo zápas.

„Kulti zlomil...“

„Ja viem, čo urobil. Naše oddelenie pre styk s verejnosťou na večeršom stretnutí už spomenulo, čo sa stalo medzi Kultim a Ericom, keď nám oznámili, že ho prijali. Nikto nechce z toho robiť telenoveľu. To, že vystúpiš pred kamerou, usmeješ sa a všetkým venuješ svoj úsmev, je presne to, čo tím potrebuje. Nejde o nič veľké a všetci sa musíme zomknúť, aby sa pozornosť sústredila na tím, nie na drámu

spred rokov. Bude to desať, maximálne dvadsať minút. Ty, ja a on. Odpovieš na pár otázok, a to je všetko. Už od teba nič také nebudem chcieť, prisahám.“

Moja prvotná myšlienka bola jednoduchá: za všetko môže Ericova holenná a lýtková kosť.

Chcela som udrieť hlavou o stôl, ktorý ma oddeľoval od Gardnera, ale podarilo sa mi zdržať. Okrem toho sa mi v bruchu nahromadil strach, cítila som krče a musela som si naň pritlačiť ruku, akoby mi to pomohlo zmierniť utrpenie.

Potom som znova vzdychla a prijala skutočnosť, ktorá sa skrývala za Gardnerovými slovami.

V lige išlo o rodinné hodnoty, morálku a všetko zdravé. Túto lekcii som sa naučila ťažko a posledná vec, ktorú som potrebovala, bolo ignorovať to, čo bolo treba urobiť, aby som túto fasádu udržala. Naozaj sme mali dievčatá, ktoré by mi pre moje postavenie podrezali krk. Možno stretnutie s Kultim tesne pred tlačovou konferenciou bolo presne to, čo som potrebovala.

Jednoducho som to chcela mať za sebou a pokračovať v živote. V poslednom desaťročí som jeho kariéru veľmi nesledovala. Z európskej ligy odišiel pred dvoma rokmi. Odvtedy vypadol zo skupinky celebrit, do ktorej ho prijali. Istý čas ste nemohli ísť do obchodného centra bez toho, aby ste nevideli jeho tvár na reklame na nejakú vec. „Chápem,“ zastonala som a zaklonila hlavu dozadu, aby som sa pozrela do stropu. „Urobím to.“

„Moje dievča.“

Len tesne som vyhrala boj o to, aby som ho nenazvala sadistickým kreténom za to, že ma núti robiť niečo, z čoho mi takmer naskočila žihľavka. „Nemôžem sľúbiť, že sa počas celého rozhovoru nezakokcem alebo nepovraciam, ale urobím, čo bude v mojich silách.“

Chystala som sa pri prvej príležitosti udrieť Erica do zasranej obličky, dočerta.

* * *

Zvládneš to, Sal. Zvládneš to.

Keď som bola malá a otec ma požiadal, aby som urobila niečo, čo som nechcela, hoci to sa zvyčajne stávalo len vtedy, ak išlo o niečo, čo ma desilo – napríklad zabiť obrovské šváby, ktoré sa vkradli do nášho domu –, ukázal na mňa prstom a povedal mi po španielsky: „*Si puedes!*“ Dokážeš to. Potom, aj keď som sa rozplakala, keď som vošla do miestnosti, v ktorej sa nachádzal tvor z útrobov pekla, s to-pánkou ako so zbraňou som urobila všetko, o čo ma požiadal.

„Dokážem to“ bolo heslo, ktoré som si vždy držala najbližšie pri srdci. Nemala som rada, keď mi ľudia hovorili, že niečo nedokážem, aj keď som to nechcela urobiť. Takto ma aj tréner Gardner prinútil, aby som povedala, že urobím ten rozhovor, že pôjdem na tú tlačovku.

Dokážem to. Môžem byť v tej istej miestnosti ako Reiner Kultí. Prvý raz v živote budem sedieť pár sedadiel od neho s niekoľkými televíznymi kamerami. O nič nejde.

Vnútri som sa schúlila do kľbka ako mŕtvy pavúk a prosila samu seba, aby som sa, preboha, čím skôr premenila na prach. Tento strach, táto moja fóbia, bola taká neopodstatnená. Nikto nikdy nepovie, že strach je logický, lebo nie je. Je hlúpy a iracionálny a na stupnici od jeden do desať by si vyslúžil asi päťdesiatku.

„Si pripravená?“ spýtal sa tréner Gardner, keď sme čakali na začiatok tlačovej konferencie. Novinári a reportéri vo vedľajšej miestnosti boli takí hluční, až mi z toho bolo zle. Ako sa to, dopekla, vôbec mohlo stať? Zvyčajne som bola tretia v poradí hráčov, ktoré si na tieto reklamné akcie vyžiadali, a to malo svoj dôvod.

Mohla som hrať pred tisíckami ľudí, ale v okamihu, keď sa kamery priblížili na desať metrov odo mňa, som sa vypla. Bola som ako Ricky Bobby vo WPL. Vedela som, že niekde existuje video, na ktorom počas rozhovoru robím príšerné gestá rukami. Vyzerala som ako idiot – koktala som, potila sa a triasla. Všetko naraz.

Dlane som mala lepkavé ako po dlhom behu, podpazušie spotené... a nohy sa mi triasli. Keď sa mi roztriasli, vedela som, že to bude vážne.

Ale namiesto toho, aby som si priznala, že som nervózna, strčila som si ruky do vreciek, poďakovala sa Bohu, že tepláky, ktoré som si ráno obliekla, boli dostatočne vrecovité, a tak nikto nemohol povedať, že moje nohy majú vlastný rozum, a prinútila som sa usmiať. „Som pripravená,“ zaklamala som pomedzi zuby.

Nanešťastie ma Gardner poznal dosť dobre na to, aby rozpoznal, že klamem, lebo sa hlasno rozosmial. Položil mi ruku na plece a potriasol mnou. „Si hotová, ale bude to v poriadku.“

Jedna pracovníčka z oddelenia pre styk s verejnosťou nazrela spoza rohu chodby a na sekundu sa zamračila, kým opäť zmizla.

Nezvládnem to.

Ale áno.

Po krátkom kašli som si povedala, že to zvládnem. Mohla by som to zvládnuť. Naozaj by som to mohla zvládnuť.

Nohy sa mi roztriasli ešte silnejšie, keď sa niekto ozval cez mikrofón z vedľajšej miestnosti: „Potrebujeme ešte minútu, prosím.“

Bože.

„Myslím, že som sa práve trochu povracala,“ zamrmlala som si skôr pre seba ako pre Gardnera.

„Bude to v poriadku,“ ubezpečil ma so súcitným úsmevom.

Odkasľala som si a v duchu samu seba prosila, aby som sa upokojila. Niekoľkokrát som sa rýchlo nadýchla a vydýchla, potom som zhlboka nasala vzduch a zadržala ho, ako som to robila, keď som bola pred zápasom príliš nervózna.

Teraz to nepomohlo.

Naplo ma a musela som prehltnúť žľč.

„Kde vlastne je?“ spýtala som sa.

Gardner sa skutočne obzrel, akoby ho tá otázka prekvapila. „Nemám potuchy. Hádám ho dali do inej miestnosti?“

Odpoveď sme dostali o sekundu neskôr, keď sa vrátila tá istá pracovníčka oddelenia pre styk s verejnosťou, ktorá pred chvíľou nakúkala, so zvesenými kútikmi. „Máme problém.“

Druhá kapitola

„Sal, nie, nie.“

„Áno.“

„Sal, nežartuj. Naozaj. Povedz mi, že si robíš srandu.“

Položila som si hlavu na posteľ, zavrela oči a mrzuto sa usmiala. Všetko bolo stratené. To popoludnie bolo skutočné a nebolo pred ním úniku. Tak som povedala Jenny pravdu: „Presne tak to bolo.“

Zastonala.

Jenny bola skutočná priateľka, ktorá cítila to najhoršie z vašej bolesti za vás a trpela spolu s vami. Vydala ston, ktorý by som počula na vzdialenosť viac ako tisíc kilometrov. Moje poníženie bolo aj jej ponížením. Jenny Miltonová a ja sme boli priateľky od chvíle, keď sme sa stretli v tábore národného tímu Spojených štátov – „najlepších“ hráčov v krajine – pred piatimi rokmi.

„Nie,“ zastonala a uškrnula sa. „Nie.“

Ale áno.

Vzdychla som a znova som prežila tých popoludňajších dvadsať minút pred kamerami. Chcela som zomrieť. Nezašla by som tak ďaleko, aby som tvrdila, že to bola tá najhoršia vec, aká sa mi kedy stala, ale bol to určite jeden z tých momentov, keď som si priala vrátiť sa späť a urobiť to inak. Alebo to vymazať podľa vzoru *Večného svitu nepoškvrnenej mysle* a predstierať, že sa to nikdy nestalo. „Prefarbím si vlasy, zmením si meno a budem žiť v Brazílii,“ povedala som jej.

A čo urobila ona? Zasmiala sa. Zasmiala sa, potom sa zachichotala a napokon sa rozrehotala.

To, že sa mi nesnažila povedať, že je všetko v poriadku, znamenalo, že som nereagovala prehnane na udalosti, ktoré sa odohrali pred niekoľkými hodinami.

„Aké sú podľa teba šance, že celú tú vec nikto nikdy neuvidí?“

Jenny vydala zvuk, ktorý dával tušiť, že nad otázkou skutočne premýšľa. „Ja by som povedala, že máš skôr smolu. Je mi to ľúto.“

Zvesila som hlavu a hrud' sa mi nadúvala od potláčaného smiechu zmiešaného s plačom. „Na stupnici od jeden do desať, ako veľmi si to pokazila?“

Najprv som neodpovedala, napokon bola moja odpoveď ostrá a úsečná. Nasledoval vysoký smiech, ktorý naznačoval, že Jenny sa dobre baví. Smiala sa ako vždy, keď som urobila niečo neuveriteľne trápne. Ako vtedy, keď som mávala na cudzinca, o ktorom som si myslela, že máva na mňa on, ale mával na niekoho za mnou. Alebo vtedy, keď som dostala šmyk na čerstvo umytej podlahe a spadla rovno na zadok.

Nemala som očakávať nič iné.

„Sal, naozaj si...?“

„Áno.“

„Pred všetkými?“

Odfúkla som si. Sotva som sa nad tým dokázala zamyslieť bez toho, aby sa mi nedvíhal žalúdok. Chcela som si nájsť nejakú jaskyňu a zazimovať sa naveky. Bolo po všetkom a život mal ísť ďalej. O desať rokov si to nikto nebude pamätať, ale... ja áno. Ja si to budem pamätať.

A Jenny, Jenny by si na to spomenula najmä vtedy, keby niekedy natrafila na nejaký záznam. Spomenula by si, bolo mi jasné, že by si spomenula. Pravdepodobne už prechádzala webové stránky a hľadala meno Sal Casillasová medzi videami, ktoré ľudia posielali s názvom *Trapas týždňa*.

„Mohla by si sa prestať smiať?“ oborila som sa do slúchadla, keď sa stále rehotala.

Rozosmiala sa ešte viac. „Jedného dňa!“

„Teraz ti zložím, ty fava.“

Ozval sa hlasný chichot, po ňom ďalší a potom ešte jeden prenikavý brušný smiech. „Daj... mi... minútu,“ zachripela.

„Vieš, zavolala som ti, lebo si najmilší človek, akého poznám. Pomyslela som si: Kto sa mi nevysmeje? Jenny, tá sa mi nevysmeje. Ďakujem pekne.“

Zalapala po dychu a potom sa rozosmiala ešte viac. Nepochybovala som, že prežíva udalosti môjho dňa v hlave ešte raz a užíva si humor – humor, ktorý by si mohol užívať každý, kto sa nestrápnil pred médiami.

Odtiahla som telefón od ucha, prst som podržala nad červeným tlačidlom a predstavovala si, ako ukončím hovor.

„Dobre, dobre. Už som v poriadku.“ Jenny urobila dajaké čudné dychové cvičenie, aby sa upokojila a konečne spamätala. „Dobre.“ Ešte raz zafučala, ale trvalo to len zlomok sekundy. „Dobre. Takže sa vôbec neukázal? Povedali prečo?“

Kulti. Celé to popoludnie bola jeho chyba. Dobre, nie je to pravda. Bola to moja chyba. „Nie. Povedali, že mal nejaké problémy s cestovaním alebo niečo podobné. Preto prinútili Gardnera a mňa, aby sme tú konferenciu urobili sami.“

„To znie dosť čudne,“ poznamenala Jenny a znelo to takmer normálne. Takmer. Vedela som si predstaviť, ako si drží nos a telefón ďalej od tváre, aby sa mohla znova smiať. Ťava. „Stavím sa, že si pochutnával na brunchi a pozeral svoje reklamy na internete.“

„Alebo sa díval na staré zábery a kritizoval sám seba.“

„Počítal svoju zbierku hodínok...“ Kulti bol tvárou jednej značky hodínok, ak som si dobre pamätala.

„Pravdepodobne sedel v hyperbarickej komore a čítal o sebe.“

„To je dobré,“ zasmiala som sa, ale prestala som, keď telefón dvakrát zapípal. Na displeji blikalo dlhé číslo s predvoľbou päťdesiatdva a trvalo len sekundu, kým som si uvedomila, kto volá. „Musím už končiť, ale uvidíme sa v pondelok na tréningu. Volá mi tvoj najlepší kamarát.“

Jenny sa zasmiala. „Dobre, pozdravuj ho.“

„Jasné.“

„Maj sa, Sal.“

Prevrátila som oči a usmiala sa. „Hej, hej, a šťastnú cestu,“ popriala som jej tesne pred tým, ako som ukončila hovor, aby som prijala ten prichádzajúci.

Nestihla som povedať ani slovo, keď sa na druhej strane ozval mužský hlas: „Salomé.“

Bože. Myslel to vážne. Vedela som to podľa toho, ako to povedal: skôr priškrtene, nezreteľne, a Salomé namiesto zvyčajného Sal. Vyslovil to, akoby som rozbila niečo vzácne a nenahraditeľné. Nikto ma nikdy neoslovoval mojím plným krstným menom, a už vôbec nie môj otec. Myslím, že takto mi hovoril iba vtedy, keď niečo myslel smrteľne vážne... napríklad keď ma chcel naozaj zbiť, lebo mama si myslela, že som urobila nejakú hlúposť, a chcela, aby to vyriešil. Alebo keď som mala pätnásť a počas zápasu som sa pobila a vyhodili ma.

Ale v skutočnosti ma otec nikdy nezbil. Jeho trestom boli domáce práce – veľa, veľa domácich prác, no keď mama nebola nablízku, pochválil ma, ako som tú bitku zvládla.

Takže keď otec pokračoval slovami: „Je to sen? Snívam?“, nemohla som si pomôcť, a rozosmiala som sa.

Stiahla som si z hlavy prikrývku, aby som mohla hovoriť. Prvé, čo som mu povedala, bolo: „Nie, si iba blázon.“

Bol blázon. Zaľúbený blázon, žartovala mama. Môj otec bol futbalový snob ako väčšina cudzincov, nebol fanúšikom futbalu v Amerike, ak som v ňom nefigurovala ja alebo môj brat. Alebo Reiner Kulti, ktorého fanúšikovia prezývali Kráľ, a tí, čo ho nenávideli, mu hovorili „Führer“. Otec vravieval, že ho nemôže nemať rád. Kulti bol príliš dobrý, príliš talentovaný a väčšinu svojej kariéry hral v otcovom obľúbenom tíme, s výnimkou dvojročného pôsobenia v Chicago Tigers. Jednoducho ho zbožňoval. Vlastnil štyri rôzne druhy dresov: mexický národný dres, dres každého klubu

alebo tímu, za ktorý hrával Eric, môj a Kultiho. Bolo samozrejmé, že Kultiho nosil oveľa častejšie, ako by mal niekto, kto má dve deti, ktoré hrajú profesionálne futbal, ale nebrala som si to príliš osobne. My traja – okrem mojej mamy a mladšej sestry – sme trávili hodiny a hodiny sledovaním všetkých Kultiho zápasov. Tie, ktoré sme nemohli sledovať osobne, sme nahrávali na videorekordér a neskôr na DVD. Bola som akurát vo veku, aby na mňa ten Nemec s výškou meter deväťdesiat urobil dojem. Iste, Eric hral futbal, odkedy si pamätám, ale Kultiho vplyv bol iný. Akási magnetická sila, ktorá ma denne priťahovala na ihrisko a nútila sprevádzať Erica pri každej príležitosti, keď som mohla, lebo to bol najlepší hráč, akého som poznala.

Otec sa ku mne pridal a uctieval tohto hrdinu rovnako ako ja.

„Sedel som a jedol, keď tvoj bratranec vběhol do domu,“ rozprával otec. Rodičia boli práve na návšteve u mojej tety v Mexiku. „Povedal mi, aby som si zapol správy.“

A bolo to tu...

„Prečo si mi to nepovedala?“

„Nemohla som! Nesmeli sme to nikomu povedať, kým to nebolo oficiálne, a ja som sa to dozvedela tesne pred tým, ako ma prinútili ísť na tú tlačovku.“

Nastala pauza, otec povedal niečo, čo znelo ako *Dios mío*. Potom sa tichým šepotom spýtal: „Ty si robila tlačovú konferenciu?“ Nemohol tomu uveriť.

Takže to nevidel. Ďakujem ti, Bože. „Išlo to rovnako zle, ako si predstavuješ,“ upozornila som ho.

Otec sa opäť odmlčal, vstrebával a analyzoval, čo som mu hovorila. Napokon sa zrejme sa rozhodol, že správu o mojej neschopnosti pred kamerou zatiaľ nespomenie. „Je to pravda? Je to tvoj nový tréner?“ spýtal sa tak váhavo, tak pomaly, že keby som ho milovala ešte viac – čo sa nedalo –, bola by som ho od samej lásky aj zjedla.

Z nejakého zvláštneho dôvodu sa mi v mysli vybavil záblesk Kultiho tváre tesne pred tridsiatkou, ktorú som mala v druhom roč-

níku v matematickom zošite. „Áno, je to pravda. Bude naším novým asistentom, keďže Marcy odišla.“

Otec roztrasene vydýchol: „Asi omdliem.“

Vyprskla som do hlasného smiechu a zároveň zívla. Zostala som hore a pozerala na Netflixu maratón britských komédií, kým som našla duševnú silu zavolať Jenny a podeliť sa s ňou o svoj príbeh. Vedela som, že sa blíži polnoc, čo bolo ďaleko za mojím obvyklým časom uložiť sa do postele, teda po desiatej, maximálne jedenástej hodine. Ale vedela som, že v Lowe ešte nie je neskoro, a otec nebude spať, kým mu to nepoviem. „Ty si strašne dramatický.“

„Tvoja sestra je kráľovná drámy,“ podotkol.

Tým ma dostal.

„Neklameš ma?“ Stále hovoril po španielsky a prerývane dychčal.

Zastonala som a posunula si prikrývku pod pás. „Nie, otec. Je to pravda. Pán Corder – náš generálny riaditeľ, ten idiot, o ktorom som ti hovorila – potom poslal celému tímu e-mail,“ vysvetlila som.

Otec bol chvíľu ticho; jediný zvuk, ktorý vychádzal z reproduktora, bolo jeho dýchanie. Z jeho reakcie som takmer umierala. No neprekvapilo ma, že aj jeho to tak vzalo. Skôr by som si myslela, že niečo nie je v poriadku, keby sa nesprával, akoby to bol jeden z najúžasnejších okamihov jeho života. „Mám pocit, že sa mi krúti hlava...“

Otec bol naozaj smiešny.

Nastala pauza a potom tenkým hlasom, ktorý sa k nemu vôbec nehodil a ktorým zvyčajne kričal GÓÓÓL po celom bloku, zachripel: „Trasú sa mi ruky.“ Prešiel naspäť do angličtiny, hlas mu preskakoval.

Celé telo sa mi chvelo od smiechu. „Prestaň.“

„Sal.“ Jeho hlas sa zmenil na ešte tenší, príliš tenký na muža, ktorý inokedy hovoril len dvoma hlasitosťami: hlasno a hlasnejšie. „Voy a llorar,“ utrúsil po španielsky. Je mi do plaču. „Budeš na tom istom ihrisku ako on.“

Už som to nevydržala. Žalúdok sa mi začal zvierať od toho, ako ma otec rozosmieval. O Ericovi som nepovedala ani slovo, hoci

nikto z nás nezabudol na ten zážitok, ale taká bola pravá láska – slepá a bezpodmienečná. „Otec, prestaň.“ Nemohla som sa prestať smiať, lebo – ako ho poznám – to myslel úprimne.

Otec takmer nikdy neplakal. Iba vtedy, keď ma povolali do tímu U-17, národného tímu dievčat do sedemnásť rokov, a potom ešte raz, keď som postúpila do tímu U-20 do dvadsať rokov. Jediný ďalší raz, čo som ho videla so slzami v očiach, bol v deň, keď zomrel jeho otec. V čase, keď ma povolali do profesionálnej ligy, žiaril, asi mi veril viac ako ja sama. Som si istá, že vtedy som bola taká nervózna, až som mala spotený aj zadok.

„Bude твоjím trénerom,“ ozval sa otec.

„Viem,“ zasmiala som sa. „Dostala som asi desať e-mailov od mojich známych, ktorí ma žiadali, aby som to potvrdila. Všetci ste sa zbláznili.“

Otec len zopakoval: „Bude твоjím trénerom.“

Tentoraz som si stisla koreň nosa, aby som nevydala ani hlások. „Poviem ti, keď bude prvý otvorený tréning, aby si sa s ním mohol stretnúť.“

Potom otec opäť prekročil hranicu. „Sal, nikomu to nehovor, ale si moja najobľúbenejšia dcéra.“

Panebože. „Otec...“

V pozadí sa ozval výkrik, ktorý podozrivo pripomínal moju mladšiu sestru, a po ňom nasledovalo niečo, čo som mohla len predpokladať: otec odtiahol telefón od ucha a zakričal naspäť: „Žartoval som...! Včera si mi povedala, že ma nenávidíš, *te acuerdas?* Pamätáš? Prečo chceš byť mojou obľúbenou dcérou, keď nechceš, aby som bol tvoj otec?“ Nato začal kričať ešte viac. Nakoniec rezignovane vzdychol do telefónu. „Neviem, čo s ňou mám robiť.“

„Je mi to ľúto.“ Naozaj mi to bolo ľúto, aspoň čiastočne. Nevedela som si predstaviť, aké ťažké bolo pre moju mladšiu sestru, že sa tak odlišovala od Erica a mňa. Nemala rada tie isté veci ako my, napríklad šport, ale väčšinou sa zdalo, že nemá rada nič. Moji rodičia sa ju snažili zapojiť do rôznych aktivít, no nikdy pri ničom nevydržala

a nikdy sa nesnažila. Ako som rodičom ustavične opakovala, potrebovala na všetko prísť sama.

„Ay. Myslím, že sa nemôžem príliš sťažovať. Vydrž chvíľu... *Ceci, que quieres?*“ Potom zmizol a počula som, ako kričí na moju sestru.

S telefónom stále pri uchu som ležala v posteli tritisíc kilometrov od miesta, kde som vyrastala, a vstrebávala myšlienku, že Reiner Kulti – Reiner Kulti – bude mojím trénerom. Potlačila som nervozitu aj očakávanie.

O nič predsa nejde.

Správne.

Potrebovala som sa dať dokopy a sústrediť sa na to, aby som zvládla predsezónnu prípravu a zabezpečila si miesto v základnej zostave. Musela by som to poriadne zbabrať, aby som nezačala sezónu, ale niekedy sa stalo niečo neočakávané. A ja som nechcela zahodiť šancu.

S touto myšlienkou som ukončila hovor s otcom, ľahla si do postele a v duchu rozjímalá, či si nepôjdem ešte zabehať. Moje telo však potrebovalo odpočinok. Asi desať minút som pozerala do steny, až som sa napokon rozhodla, že beh môžem odložiť na ráno, a bude to v poriadku.

Keď som bola mladšia, jeden z mojich obľúbených trénerov vždy hovoril, keď nás motivoval na tréning: *Byť pripravený na vojnu je jedným z najúčinnějších prostriedkov na zachovanie mieru.*

V mojom živote nenastane mier, ak nebudem na tréningu podávať tie najlepšie výkony, či už s Kráľom alebo bez neho.

Tretia kapitola

„Stretnutie je dnes na piatom poschodí, Sal, konferenčná miestnosť tri C.“ Strážnik na mňa žmurkol, keď mi posúval návštevnícku kartičku po žulovom stole.

„Vďaka. Uvidíme sa neskôr.“ Široko som sa naňho usmiala, prikývla a pozrela na obrovskú nástennú maľbu na stene za ním. Bola rôznofarebná a živá, namaľovaná podľa fotiek hráčov Houston Pipers a mužského tímu Wreckers. Mužský tím bol hlavný, ženský vznikol ako pridružený a mal rovnakého majiteľa aj vedenie. Vždy som si s obľubou myslela, že sme boli ako adoptované deti, tie, ktoré prišli do rodiny až po úspešných výsledkoch mužov, zatiaľ čo majitelia mali v očiach nádej a snívali o našom potenciáli. Prečo pomenovali ženský tím Pipers, to som netušila. Pravdepodobne to bol najhorší názov, aký som kedy počula, a jediné, čo mi pri ňom napadlo, bola z nejakého dôvodu erekcia.

Jednou z hráčov na nástennej maľbe som bola aj ja, presne uprostred, s rukami nad hlavou po tom, čo som strelila gól pred dvoma sezónami. Musím o tej nástennej maľbe povedať otcovi, zamienila som si a prezerala si to nové umelecké dielo, ktoré pribudlo vo vstupnej hale, keďže som mu nevenovala pozornosť, keď som prišla za trénerom Gardnerom pred niekoľkými dňami. Ústredie klubov Wreckers a Pipers bola pôsobivá budova, nie veľmi stará. Nachádzala sa v rozvíjajúcej sa štvrti hneď vedľa centra mesta.

Od tlačovej konferencie uplynuli tri dni a zatiaľ som sa nedozvedela nič o svojom obrovskom trapase. Nič. Ani telefonát, ani esemeska, ani e-mail od niekoho, kto by mi povedal, že videl, čo sa stalo. Bola som zvyknutá byť terčom posmechu za veci, ktoré

sa mi páčili, alebo za spôsob, akým som sa obliekala, takže som na to bola pripravená.

Ale aj tak.

Bála som sa dňa, keď to video unikne, no potlačila som obavy a odložila ich na inokedy. Mala som svoje priority, ako napríklad dnes.

Nadnes bolo naplánované úvodné stretnutie hráčok a realizačného tímu pred začiatkom tréningov. Bolo to hlavne preto, aby sa noví ľudia oboznámili s rozvrhmi, pravidlami a množstvom ďalších detailov, ktoré zvyčajne išli jedným uchom dnu a druhým von.

Konferenčnú miestnosť 3C bolo ľahké nájsť. Nachádzalo sa v nej len niekoľko ľudí, ktorí už čakali, a ja som si sadla do stredu miestnosti po tom, čo som zamávala a pozdravila dievčatá sediace najbližšie ku mne. Tréner Gardner, ktorý ma po tej tlačovej konferencii objal a usilovne sa snažil potlačiť smiech, sa rozprával v jednom rohu miestnosti s niekoľkými asistentmi.

Niektó zapískal.

„Sal!“ Bola to Jenny, moja najobľúbenejšia brankárka na svete – napoly Japonka, napoly kopa iných európskych národností, vysoká, pekná a priateľská, s tou najlepšou pletou, akú som kedy videla. Predtým som ju nenávidela, lebo zablokovala príliš veľa mojich striel, keď sme boli v opačných tímoch. Nebolo fér, keď bol niekto dobrý vo všetkom a ešte k tomu aj šikovný a pekný. Ona však bola taká milá, že moja nenávisť voči nej trvala asi dvadsať sekúnd.

„Jen!“ zamávala som na ňu. Ukázala na stoličku napravo vedľa seba a naznačila, aby som sa ponáhľala. Zamávala som na niekoľko ďalších hráčok, ktoré som poznala, väčšina sa podozrievavo obzerala. Bože. Ešte raz som sa rýchlo pozrela na trénerov, aby som sa uistila, že sa medzi nimi neskrýva Kultí.

Nebol tam.

Prestaň, Sal. Sústred' sa.

Jenny sa vystrela, aby ma objala. „Som taká šťastná, že ťa vidím,“ povedala. Väčšina hráčok nežila v Houstone celoročne a aj ona patrila medzi ne – po skončení sezóny sa vracala do svojho rodného štátu

Iowa. Toto bol tretí rok nášho spoločného pôsobenia v tíme. Hoci som nebola práve ďaleko od svojich rodičov – do San Antoni to bolo len tri hodiny cesty autom –, neprekážalo mi, že žijem v Houstone, aj napriek vlhku.

Zdalo sa, že v konferenčnej miestnosti to len tak bzučí.

Všetci prítomní sa obzerali, ovzdušie bolo plné očakávania. Musela som si ešte niekoľkokrát pripomenúť, aby som sa upokojila. Pristihla som Jenny, ako v kabelke hľadá rúž, a začervenala sa, keď si všimla, že vidím, čo robí.

„Naozaj si myslím, že to nie je až taký veľký problém,“ povedala a ja som jej uverila. „Ale... vieš, napoly očakávam, že sem príde s anjelskými krídlami na kopačkách a so svätožiarou nad hlavou, keďže si všetci myslia, že je ako boh.“ Jenny sa na chvíľu odmlčala a potom rýchlo dodala: „Myslím na futbalovom ihrisku.“

Žmurkla som a prikývla. „Ako povieš.“ Vedela som, akí chlapi sa jej páčia, určite to neboli hnedovlasí muži, čo hrávali futbal. Jej priateľ, s ktorým chodila už dva roky, bol dvojmetrový šprintér – na posledných olympijských hrách získal bronzovú a striebornú medailu a štvorhlavé svaly mal veľké ako môj hrudný kôš.

Jenny sa zamračila. „Nenúť ma vyťahovať tie fotky, ktoré som videla u vašich.“

Dočerta. Dostala ma a podľa úsmevu na jej tvári mi bolo jasné, že to vedela. Keď raz bola u nás doma na návšteve, moja mama vytiahla fotky, na ktorých som bola ako mladá slečna. Na niekoľkých z nich bola dobre zdokumentovaná moja posadnutosť Kultim. Myslím, že to boli tri narodeninové oslavy za sebou, na ktorých som sa usmievala nad tortou s jeho tvárou.

„Ahoj, Jenny,“ ozval sa známy hlas nad mojou hlavou. Takmer okamžite ma zozadu chytili dve ruky a stlačili mi líca. Potom sa objavili dve hnedé oči. „Ahoj, Sally.“

Štuchla som prstom do priestoru medzi dvoma hnedými očami. Tmavé blond vlasy mala zastrihnuté nakrátko ako vždy, v štýle, o ktorom by sa u každého iného človeka na svete dalo povedať, že

je detský. „Harlow, chýbala si mi,“ povedala som najlepšej obrankyni v krajine.

Harlow Williamsová bol naozaj najlepšia a mala na to dobrý dôvod. Bola trochu desivá – neuveriteľne milá mimo ihriska, ale na ňom prejavovala tie prastaré inštinkty prežitia, s ktorými sa rodí každá bytosť. Doslova vás prosila, aby ste utekali preč, keď sa rútila smerom k vám.

Nie náhodou sme ju volali Šelma.

Namiesto odpovede mi stisla nos, čím mi odrezala prívod vzduchu. „Aj ty si mi chýbala. Máš niečo pod zub?“ spýtala sa a stále sa nakláňala, aby mi videla do tváre.

Isteže som niečo mala. Vytiahla som tri tyčinky Kind a podala jej jednu s arašidovým maslom, jej obľúbenú.

„Preto ti vždy kryjem chrbát,“ povedala so spokojným povzdychom. „Vďaka, Sal. Neskôr sa zastavím, aby si mi porozprávala, čo si robila v lete.“

„Dobre.“

Harlow ma trochu drsne potľapkala po temene hlavy, potom si sadla na svoje miesto. Napokon zahryzla do tyčinky. Jenny a ja sme sa na seba uskrnuli. My tri sme hrali spolu v národnom tíme, keď som bola ešte jeho súčasťou, takže sme sa poznali viac ako ktorékoľvek iné dievčatá.

„Je šialená.“

Jenny prikývla. „Áno, je. Pamätáš sa, ako vtedy počas tréningu do teba napálila?“

Pri pomyslení na to mi zapulzovalo v ramene. Harlow mohla za to, že som v ňom cítila chronickú bolesť. „Tri týždne som potom nemohla hrať. Pravdaže si to pamätám.“ Snažila som sa ju obísť s loptou a pri strete s ňou som si vyklbila ruku. Už nikdy viac. Zvyčajne som pred agresívnymi hráčkami neutekala, ale Harlow bola iná liga.

Tréner Gardner zatlieskal, keď už všetci boli na svojich miestach, a privítal nás na prípravnom stretnutí na túto sezónu. Tak-

mer všetci v miestnosti sa rozhládli, prekvapení, že tréner začína, keď niekto ešte očividne chýba. Buď si Gardner neuvedomil, že mu nikto nevenuje pozornosť, alebo mu to bolo jedno, lebo hneď spustil.

Ak sa niekomu zdalo zvláštne, že muž, ktorý hral zápasy s chrípkou a so zlomenými kosťami, nebol na prvom stretnutí nášho tímu, nikto nič nepovedal. Jeho dochádzka na ihrisko bola vždy bezchybná. Bola by potrebná obrovská sila, aby ho tam nepustila. Ale do zasadačky?

„Ako viete, trénerka Marcy prijala toto leto miesto na univerzite v Mobile, takže vedenie oslovilo niekoľko rôznych ľudí, aby obsadili pozíciu asistenta, ktorá sa uvoľnila. Mali sme šťastie, lebo pred niekoľkými dňami sme asistenta našli. Reinera Kultiho, o ktorom všetci vieme, takže nepotrebuje predstavovať.“

Niekoľko ľudí vzdychlo, skôr než Gardner pokračoval. Čo si títo ľudia nekontrolovali e-maily alebo aspoň nepozerali televíziu? „Hoci viem, že všetky ste profesionálky a dámy, aj tak to poviem: pre vás je to tréner Kulti. Nie Reiner, nie Kráľ, a ak začujem, že ho voláte *Führer*, tak odtiaľto vypadnete. Rozumiete? Ešte sa tu zastaví Sheena z oddelenia pre styk s verejnosťou, aby sme sa porozprávali o tom, čo môžete a nemôžete zverejňovať na sociálnych sieťach, ale prosím, aby ste sa riadili zdravým úsudkom.“

Nikdy by som Kultiho nenazvala *Führerom*, a po týchto vyhrážkach by som na to ani nepomyslela, len aby som bola na bezpečnej strane. Z trápneho ticha, ktoré zavládlo v skupine po trénerovom prejave, bolo zrejmé, že všetky dievčatá mali rovnaký pocit. Boli sme profesionálky. Nikdy som sa nestretla so skupinou súťaživejších ľudí, ako keď som hrala v národnom tíme.

A teraz sme tu sedeli ako v materskej škole, všetky sme neprítomne pozerali a prikyvovali, keď nás Gardner varoval pred chybým krokom a možným koncom.

Dostať sa na celú sezónu na lavičku? Na celú sezónu? Alebo dokonca úplne odísť? Nie. To by sa určite nestalo.

Zachytila som koniec jeho prejavu, keď vymenoval šesť nových členov tímu, a potom dodal, že dúfa, že sa mu podarí nájsť víťaznú kombináciu talentov, ktorá by tím vyniesla na vrchol v nastávajúcom roku. Povedal ešte niečo o prístupe do telocvične miestnej vysokej školy a rozdal nám zoznam toho, čo sa od nás očakáva, keď budeme mimo ihriska. Boli to rovnaké reči, aké som počula zakaždým, keď sa začínala nová sezóna. Až na to, že mi nikdy nehrozilo, že ma vyhodí z tímu za to, že by som niečo povedala alebo napísala o trénerovi, ktorý zarábala viac peňazí za rok ako väčšina z nás za celý život.

Drela som príliš tvrdo a pridlho na to, aby som dopustila niečo také hlúpe, čo by zničilo moju kariéru.

Nie, ďakujem, kašlem na to.

Gardner ešte chvíľu pokračoval v tom, na čo sa sústredíme počas šiestich týždňov medzi začiatkom tréningov a začiatkom sezóny. Predstavil zvyšok realizačného tímu a nakoniec aj Sheenu, pracovníčku pre styk s verejnosťou, ktorá stála bokom a pozerala sa.

Kulti, Kulti a ešte raz Kulti.

„... jeho prítomnosť prinesie tímu viac pozornosti. Musíme využiť záujem tlače a verejnosti, aby sme to zúročili vo svoj prospech. Je to pozitívny a cenný nástroj na udržanie ženskej ligy a jej rastu...“

Vedela som to! Vedela som, že ho priviedli hlavne kvôli publicite.

„... ak vás oslovia médiá, obráťte reč na tím alebo ligu. Dajte najavo nadšenie...“

Nadšenie?

„... pán Kulti by mal prísť zajtra...“

Jenny ma kopla pod stolom do nohy.

Nežartoval, keď hovoril, že tímu budú venovať viac pozornosti kvôli zaslúžilému nemeckému reprezentantovi. Prvý tréning bol zvyčajne tichou nenápadnou udalosťou, na ktorý hráčky chodili v minivanoch. Teraz to bolo podujatie plné prenajatých áut a niekoľkých novinárskych dodávok. Aj reportérov z televízie. Malá skupina ľudí bola roztrúsená po parkovisku, keď som zastavila. Niektoré z diev-

čat som poznala ako spoluhráčky, ale ostatní boli cudzí ľudia: novinári, reportéri, blogeri a možno aj fanúšikovia Kultiho. Aspoň som dúfala, že tí budú v prevahe, ale nebola som optimistická.

Toto nebol skutočný tréning; boli to naše každoročné testy kondičky, aby sme zistili, ako sme na tom po lete. Žiadna veľká vec, a predsa tu bolo toľko ľudí...

Úzkosť mi zovrela žalúdok a zhlboka som sa nadýchla, aby som tento pocit potlačila.

Nefungovalo to.

Ešte jeden hlboký nádych, potom druhý a pri treťom som zaparkovala. Našťastie sa moje nervy upokojili natoľko, že som mohla vystúpiť z auta bez toho, aby som vyzerala, že bojujem s rannou nevoľnosťou. Asi päť sekúnd po tom, ako som vytiahla tašku z kufra, som začula: „Casillasová!“

Dokelu.

„Sal Casillasová! Máte pre mňa chvíľku?“ volal mužský hlas.

Prehodila som si tašku cez plece a obzrela sa na muža, ktorý sa odtrhol od skupinky. Mával a ja som cítila, ako mi klesá žalúdok, aj keď som sa usmievala a mávala mu späť. Nebola to moja vina, že som pred kamerou bola trápna a koktala.

„Jasné,“ odpovedala som presvedčivo. Naše fyzické testy sa mali začať o dvadsať minút, ale ja som sa ešte musela pripraviť.

„Ako sa darí? Som Steven Cooper zo Sports Daily,“ povedal muž a podal mi ruku. „Mám len pár otázok, ak vám to neprekáža.“

Prikývla som. „Podme na to.“

„Budem si to nahrávať na dokumentačné účely.“ Ukázal mi diktafón v ruke a stlačil tlačidlo Štart. „Na čo sa najviac tešíte v tejto sezóne?“ spýtal sa.

„Netrpezlivo čakám na samotný začiatok. Máme v realizačnom tíme niekoľko nováčikov a ja sa teším, že uvidím, ako sa nám všetkým bude spolu dariť.“ Bola som hrdá, že som hovorila ako dobre naladená ľudská bytosť namiesto dievčaťa, ktoré sa chystá pustiť do gatii.

„Čo si myslíte o tom, že Reinera Kultiho najali Pipers ako asistenta trénera?“

Bola to presne tá istá otázka, na ktorú som odpovedala počas tlačovej konferencie pred niekoľkými dňami. „Je to stále neuveriteľné. Som nadšená. Myslím, že je skvelé, že nám bude pomáhať niekto s takými skúsenosťami.“

„Nemáte pocit, že je to na post trénera nezvyčajný výber?“

Strčila som si ruky hlboko do vreciek, lebo som cítila, že sa mi začínajú potiť dlane. Väčšinou boli takéto rozhovory v poriadku, ale občas sa zmenili na tikajúcu časovanú bombu. Párkrát som povedala nejakú volovinu, čo znásobilo môj strach z takýchto rozhovorov.

„Je to iné, ale nie je na tom nič zlé. Bol vyhlásený za svetového hráča roka viackrát ako ktokoľvek iný, určite z nejakého dôvodu. Vie, čo je potrebné, aby bol najlepší, a to je to, o čo sa snaží každý hráč. Navyše si myslím, že je nespravodlivé zdiskreditovať ho ešte pred tým, ako mu dáme šancu dokázať, čo vie,“ odvetila som.

Nedôverčivo sa na mňa pozrel, akoby si myslel, že trepem somariny, ale nehádal sa so mnou. „Dobre. Aké sú vaše vyhliadky na túto sezónu? Chystajú sa Pipers opäť do finále?“

„Taký je plán.“ Usmiala som sa naňho. „Už musím ísť, takže ak nemáte ďalšie otázky...“

„Dobre. Ešte jedna: Plánujete sa čoskoro opäť pripojiť k národnému tímu?“

Otvorila som ústa a nechala ich chvíľu tak, potom som ich zavrela. Pohodjávala som sa dopredu na päťach, dlane si utierala do prednej časti šortiek. „V najbližšom období to neplánujem. Zatiaľ sa chcem sústrediť na klubovú sezónu.“ Ťažko som prehltla a vystřčila k nemu ruku. O sekundu neskôr som už kráčala k ihrisku a sledovala niekoľko ostatných dievčat, ktoré sa dali zatiahnuť do rozhovorov s inými novinármi. Dvaja ďalší muži na mňa zavolali, ale ja som s ospravedlnením odmietla. Musela som sa rozcvičiť pred kondičnými testmi.

Testy fyzickej zdatnosti sa skladali z hodiny bežeckých šprintov, posilňovania hornej časti tela v podobe klukov a nekonečných drepov. Okrem toho aj z ďalších foriem mučenia, ktoré vyvinula stará dobrá kondičná trénerka. Niektoré dievčatá sa toho naozaj báli, ale ja som nebola proti. Bolo na škodu dať si trochu do tela? Nie. Ale cvičila som veľa a tvrdo celý rok, aby som sa netrápila počas prvého zápasu sezóny, a páčilo sa mi, že som najrýchlejšia.

Mala som dôvod drieť tvrdšie ako všetky ostatné. Bola som rýchla, ale nemladla som a môj členok na tom tiež nebol dobre. Potom tu bolo moje koleno, ktoré predstavovalo problém posledných desať rokov. Takéto veci bolo treba vynahradiť tým, že som musela viac makať, dobre sa o seba starať a nič nebrať ako samozrejmosť.

Práve som hodila svoje veci na okraj ihriska, keď sa to konečne stalo. „Panebože,“ zavzdychalo jedno z dievčat, ktoré som veľmi nepoznala.

Zbadala som ho. Bol tu. Tu.

Dopekla. Je po mne.

Meral asi meter deväťdesiat a mal hnedé vlasy. Päťnásobný svetový hráč roka stál priamo tu a rozprával sa s tímovou kondičnou trénerkou, zlomyseľnou starou babou, ktorá nemala s nikým zľutovanie.

Rýchlo som si prešla rukou po vlasoch, aby som sa presvedčila, že sa mi za tých päť minút, čo som bola vonku z auta, nerozstraptili, a potom som sa zarazila. Čo to, dočerta, robím? Okamžite som spustila ruky.

Nikdy ma nezaujímal, ako vyzerám, keď hrám. Málokedy mi záležalo na vzhľade. Pokiaľ mi vlasy nepadali do očí a mala som oholené podpazušia a nohy, bola som v pohode. Párkrát do týždňa som si vytrhávala obočie a bola som závislá od domácich masiek na tvár, ale to bolo zvyčajne všetko, čo som pre svoj vzhľad urobila. A keď som si náhodou namiesto teplákov obliekla džínsy, ľudia sa ma pýtali, prečo som taká vymódená.

Na poslednom rande som mala balzam na perách a športovú čelenku. A teraz som si zrazu naprávala vlasy. Bože.

Aby bolo jasné a aby som si zachovala aspoň nejakú hrdosť, myslím, že som sa nikdy v živote nesprávala ako nejaká šialená fanúšička. Niekoľko futbalistov sa mi páčilo natoľko, že som sa pri nich asi trochu začervenala. Raz, keď som mala štrnásť rokov, som bola na koncerte Justina Timberlakea, a on sa mi dotkol ruky. Vtedy som takmer omdlela... ale to bolo všetko. No vidieť majstra futbalu stojaceho na okraji futbalového ihriska v modro-bielom tréningovom drese a teplákoch bolo jednoducho... priveľa.

Priveľa.

Reiner Kulti prikývol na niečo, čo stará sadistická trénerka povedala, a ja som sa cítila... čudne.

Bola som zhrozená, lebo moje vnútorné trinásťročné dieťa, to, ktoré plánovalo, že sa za tohto chlapa raz vydá a bude s ním mať veľa malých futbalistov, sa vrátilo a pripomenulo mi, aká som kedysi bola. Prisahala by som na svoj život, že mi zovrelo srdce a zároveň som sa začala neprirodzene potiť pod pazuchami. Najlepší výraz na opísanie toho, čo sa so mnou dialo: bola som z toho absolútne mimo.

Pretože... Reiner Kulti...

Kráľ.

Najlepší hráč, ktorý prišiel z Európy...

Dobre. Takto to nepôjde, ani náhodou. Racionálne som vedela, že obdivovať ho je hlúposť. Bola som príliš stará na takéto veci a už som sa vymanila zo zalúbenosti – pred desiatimi rokmi, keď som dala zbohom mužovi, ktorý sa oženil s inou, a potom takmer ukončil kariéru môjho brata hneď na jej začiatku. Kulti bol len muž. Zatvorila som oči a pomyslela na prvú vec, ktorá by ma mohla dostať z tohto tranzu.

Dokelu.

Aj on prdí.

Aj on serie.

Správne. To bolo všetko, čo som potrebovala, aby som sa spamätala. Predstavila som si, ako sedí na porcelánovom tróne, aby mi ten obraz pripomenul, že je len normálny človek s potrebami ako každý.

Vedela som to už dávno. Aj on sa vyprázdňoval, močil a spal ako my ostatní.

Správne.

Bola som dobrá. Bola som naozaj v pohode.

Až kým ma Jenny nečakane štuchla lakťom do rebier, pritlačila tvár k mojej a vytreštila na mňa obrovské oči. Trochu naklonila hlavu Kultiho smerom. To bolo univerzálne dievčenské znamenie pre: *tam stojí ten chlap, čo sa ti páči. Vidiš ho?*

Potvora. Otvorila som oči doširoka a zašomrala „Drž hubu“, pričom som čo najmenej pohybovala perami.

Ako každá dobrá priateľka neurobila, čo som od nej žiadala. Stále do mňa strkala lakťom, venovala mi šialené pohľady a mykala hlavou. Snažila sa byť nenápadná a nedarilo sa jej to. Nepozerala som sa naňho dlho, stačil mi jeden pohľad zo vzdialenosti pätnásť metrov, a potom ďalší rýchly pohľad.

Serie. Zapamätaj si: aj on serie. Správne.

Ticho na ihrisku hovorilo o tom, čo si myslel každý, ale nemohol to povedať nahlas.

Ale tá ťava Jenny ma koplá, keď sme sa natierali opaľovacím krémom, a len čo zachytila môj pohľad, uškrnula sa od ucha k uchu. Zámerne som sa snažila ignorovať to, lebo ma chcela rozosmiať. V kútiku duše som vedela, že sa to nikdy neskončí. Nikdy mi nedá pokoj. Svoju zamilovanosť som prekonala, keď som mala sedemnášť, a konečne som prijala skutočnosť, že nemám šancu niekedy si proti nemu zahrať. Samozrejme, nebola ani žiadna šanca, že by sa o mňa, o trinásť rokov mladšiu argentínsko-mexicko-americkú divošku niekedy zaujímal. V mojej budúcnosti nebola žiadna svadba ani futbalové superdeti.

Bol to ten najhorší nerozchod v histórii imaginárnych vzťahov s mužom, ktorý ani nevedel, že existujem.

Moje úbohé nevinné srdce nebolo schopné prijať skutočnosť, že jediná láska, ktorú som kedy poznala, Reiner Kulti, si vzal niekoho iného, a nevedel, že sa má bezhlavo zaľúbiť do mňa.

Ale ako každú neopätovanú prvú lásku som to prekonala. Život išiel ďalej. A potom sa krátko nato stal ten incident s Ericom a plagáty na mojej stene sa stali pripomienkou zrady, ktorej sa môj idol dopustil na mojom bratovi, čo ma vždy brával so sebou, keď si šiel zahrať futbal so svojimi priateľmi.

„Len tak ďalej, ty mrcha,“ zašepkala som Jenny, keď sme si navzájom natierali opaľovacím krémom časti chrbta, na ktoré sme nedoťahli.

Mávla rukou a odstrčila ma bokom, keď sme kráčali k miestu určenému na strečing. Už tam čakala malá skupinka, ale ich hlasy zneli oveľa tichšie než normálne. Kulti stál neďaleko s trénerom Gardnerom a Grace, kapitánkou nášho tímu a skúsenou obrankyňou, ktorá hrávala profesionálne už od čias, keď som bola ešte na strednej škole. V Pipers pôsobila už štyri roky rovnako ako ja.

„Je vyšší, ako som čakala,“ zamrmlala Jen dosť nahlas, aby som to počula.

Kútikom oka som sa pozrela na miesto, kde stáli obaja tréneri s Grace. Delilo nás asi šesť metrov, boli sme bližšie, než som kedy mohla očakávať, a prikývla som, lebo mala pravdu. Bol urastený v porovnaní s mnohými mužskými útočníkmi. V podstate to boli hráči, ktorí sa zdržiavajú pri bránke súpera a snažia sa skórovať. Najlepší útočníci bývali oveľa nižší, určite nemali meter deväťdesiat – v závislosti od toho, akého odborníka alebo vševedka ste sa práve opýtali. Vzhľadom na to, akú mal Kulti bezkonkurenčnú techniku a ako mu to šlo, bol naozaj...

Prestaň, Sal.

Dobre.

Serie.

Mohla by som sa naňho pozeráť bez toho, aby som mu fandila, mohla by som byť nezaujatá. O to som sa snažila zo všetkých síl.

Vyzeral objemnejší ako pred pár rokmi, keď vyšiel zo žiary reflektorov. Ako väčšina hráčov bol svalnatý, no od nekonečného behania a šprintovania mal atletickú postavu. Teraz vyzeral statnejší, tvár mal plnšiu, jeho krk bol o niečo hrubší a jeho ruky...

Serie. Prdí. Močí do pisoára.

Dobre.

Takže teraz bol svalnatejší. Spod rukáva dresu mu trčal kúsok tetovania a stále mal rovnomerný bezchybný odtieň pleti, čosi medzi krémovou bielou a svetlým opálením. Jeho hnedé vlasy boli rovnako dokonalé ako vždy, a nebyť náznakov šedin na spánkoch, jeho vzhľad by bol rovnaký. V podstate bolo zrejmé, že zostarol a už nebol na ihrisku tak často ako počas najdôležitejšej časti svojho života. Teraz vyzeral skôr ako namakaný z posilky, no nebolo na tom nič zlé.

Keď som sa mu však pozrela do tváre, niečo sa mi na ňom nepozdávalo. Kulti vždy vyzeral dobre, naozaj dobre, svojím netradičným spôsobom. Nemal symetrickú tvár s vysokými lícnymi kosťami, ktoré spoločnosť zvyčajne u športovcov hľadala. Jeho tvár pôsobila drsnejšie, z plných pier a jasných očí mu priam sršal sarkazmus. Bol taký vynikajúci športovec, že počas jeho kariéry nikdy nezáležalo na tom, že mal mať patrične peknú tvár. Všetkých oslnil svojím sebavedomím. Teraz bol dohľadka oholený, takže mu vynikli ostré obrysy čeluste a brady. Jeho profil bol nesmierne mužný a v kútikoch zelenohnedých očí sa mu robili drobné vrásky.

Zabudla som, že tento rok bude mať štyridsať.

Všetky kúsky skladačky boli na mieste, ale akoby neboli správne poskladané. Vedela som, že navonok sa na ňom nič nezmenilo. Keďže som si ho prezerala iba ukradomky, nevedela som zistiť, čím to je, a to ma hnevalo. Cítila som, že je v niečom iný, ale moje oči to nedokázali rozpoznať. Čo to bolo?

„Podá mi niekto gumu?“ spýtalo sa jedno dievča stojace neďaleko, čím ma vytrhlo zo skladania Rubikovej kocky.

Uvedomila som si, že stojím najbližšie k popruhom, ktoré sme používali na naťahovanie, jeden som schmatla a podala ho spoluhráčke.

„Všetky do kruhu!“ vyzval nás Gardner ako pastier zvolávajúci svoje ovce.

Čo asi žiadna z nás veľmi neocenila, ale dobre. Skupina sa k nemu mlčky, váhavo posunula ako zombie. Boli sme ako chrobáky, ktoré lákajú lesklé žiarivé veci, čo nás potenciálne mohli zabiť, lenže v tomto prípade bol lákadlom muž. Gardner a Kulti stáli spolu s kondičnou trénerkou a niekoľkými ďalšími členmi realizačného tímu a podávali si ruky.

Bojovala som s nutkaním prehltnúť, lebo som vedela, že niektoré z dievčat by si to všimlo, a nepotrebovala som dať Jenny viac dôvodov na to, aby sa mi vysmievala za moju niekdajšiu posadnutosť Kultim.

„Dámy, s potešením vám predstavujem vášho nového asistenta trénera na túto sezónu, Reinera Kultiho. Poďme rýchlo prelomiť ladi pred tým, ako začneme. Keby ste mohli prejsť okolo, predstaví sa a povedať mu, na akej pozícii hráte...“ Gardner sa odmlčal a zdvihol obočie, čím nás všetky vyzýval, aby sme mu povedali do očí, aké je to hlúpe, ako zo základnej školy. Už vtedy som ho nemala rada, no teraz som ho priam nenávidela.

Jedno z dievčat, ktoré stáli pri Gardnerovi najbližšie, začalo s predstavovaním.

Sledovala som jeho tvár a reakcie. Keď niektorá z hráčok dohovorila, vždy žmurkol a pokýval hlavou. Hráčky jedna po druhej odchádzali, a ja som si uvedomila, že som blízko stredu polkruhu, keď sa ozvala Jenny.

„Ja som Jenny Miltonová,“ usmiala sa tým spôsobom, ktorým sa usmievala vždy bez ohľadu na to, akú mala náladu. „Brankárka. Rada vás spoznávam.“

Neušlo mi, ako mu v líci myklo svalom v reakcii na jej pozdrav. Museli by ste byť natvrdlý, aby ste si nevšimli Jenninu nákazlivú náladu. Bola jednou z tých ľudí, ktorí sa zobudili s výbornou náladou a išli spať s úsmevom na tvári. Ale keď bola nahnevaná, určite by aj vraždila.

Potom prišiel rad na mňa a keď mi tie svetlé oči pristáli na tvári, pomyslela som si, že serie. Veľa hovien. Množstvo hovien, ktorými sa dá upchať záchod.

Prekvapila som samu seba tým, že som prehovorila a ani som sa nezakoktala. Tie zelenohnedé oči, o ktorých sa hovorí, že sú oknami do duše človeka, sa upierali priamo na mňa. „Ahoj, ja som Sal Casillasová. Som útočníčka.“ Skôr som bola krídelníčka, ale aký zmysel mali teraz podrobnosti?

„Sal bola na tlačovej konferencii,“ spresnila Sheena, pracovníčka pre styk s verejnosťou.

V duchu som sa zachvela a neuniklo mi Jennino slabé zachichotanie. Ignorovala som ju. Krava.

Kým som sa pozrela späť na miesto, kde bol, už sa na mňa nepozeral. Jeho pozornosť sa upriamila priamo na dievča vedľa bez toho, aby mi venoval chvíľu navyše.

No dobre.

Asi som mala byť rada, že som zrušila našu svadbu už pred desiatimi rokmi.

Kútikom oka som sa pozrela na Jenny. „Sklapni.“

Počkala, kým sa nepredstaví ďalšia hráčka, a potom sa ozvala. „Nepovedala som ani slovo.“

„Ale rozmýšľala si o tom.“

„Neprestala som na to myslieť,“ priznala šeptom, ktorý mal až príliš blízko k smiechu.

Zamykalo mi v oku. Ani ja som na to neprestala myslieť.

Práve som si po večeri unavená ľahla do postele, keď mi zazvonil telefón. Nohy ma boleli po rannom behu, našom kondičnom teste a terénnych úpravách, s ktorými som Marcovi pomáhala väčšinu celého popoludnia. Vzhľadom na to, že bolo osem hodín večer a ja som mala veľmi málo priateľov, ktorí mi skutočne občas zavolali, mala som dobrú predstavu o tom, kto mi volá. Na obrazovke svietilo medzimestské číslo.

„Ahoj, otec,“ ozvala som sa a zasunula si mobil medzi plece a ucho.

Otec šiel rovno na vec a vyhrkol: „Ako bolo?“

Ako bolo?

Ako som mohla povedať svojmu otcovi, zarytému fanúšikovi Kultiho, že dnešný deň bol jedno veľké sklamanie?

Sklamanie. Mohla som to vyčítať len samej sebe. Nikto nám nikdy nesľuboval, že sa nás Reiner Kulti chystá ohúriť trikmi a radami, na ktoré sme ani nepomysleli – najmä nie počas dňa vyhradeného na kondičné testy, čo znamenalo kardio cvičenia po celý deň, až bolo človeku na vracanie. Alebo som možno predpokladala, že sa prejaví jeho povestný temperament, pre ktorý dostával červené karty a bol vylúčený zo zápasov, viac, ako bolo potrebné? Prečo ho v čase, keď hrával, volali *Führer*, prečo ho ľudia mali aj nemali radi a niektorí ho až nenávideli?

Dnes sa však nesprával ako kretén, nebol povýšenecký ani netrpezlivý. Všetky vlastnosti, o ktorých som kedy počula od ľudí, čo s ním hrali, akoby zmizli. Toto bol muž, ktorého vylúčili z desiatich zápasov za úder hlavou do iného hráča počas priateľského zápasu, v ktorom o nič nešlo. Alebo ktorý sa pobil so súperom, keď sa ho ten pokúsil kopnúť do kolena. Kulti bol ničiteľ, na ktorého ste sa chceli pozeráť stále. Alebo ním aspoň býval.

Lenže dnes len tak stál, kým sme sa predstavovali, a potom sa na nás pozeral pri rozcvičke alebo sa rozprával s trénerom Gardnerom. Myslím, že lopty sa ani nedotkol. Ale nemala som čas veľmi ho sledovať.

Jediné, čo sme v ten deň od neho počuli, bolo: Dobrý deň. Dobré ráno. Jednoduchý pozdrav toho istého muža, ktorý sa dostal do problémov za to, že počas živého televízneho prenosu z Altus Cupu vykrikol: Doriti!

Čo to so mnou, dočerta, bolo, že som sa sťažovala na to, že Kulti je zrazu taký pokojný? Taký milý? Áno, niečo so mnou nebolo v poriadku.

Odkiaľšala som si do telefónu. „Bolo to v pohode. Ani sa s nami nerozprával, ani nič podobné.“ Mala som na mysli, že sa s nami nerozprával vôbec. Otcovi som to však nechcela povedať.

„Aha.“ V jeho povzdychu zaznelo jasné sklamanie.

Cítila som sa hrozne.

„Som si istá, že si k nám nájde cestu.“ Možno. No nie?

„*A lo mejor*. Možno,“ povedal otec tým istým tónom, aký používal, keď som bola dieťa a pýtala si od neho niečo, čo mi nechcel dať. „Takže sa nič nestalo?“

Ani som nemusela zatvárať oči a spomínať na to, čo sa v ten deň stalo. Lebo sa vôbec nič nestalo. Kulti postával bokom a sledoval nás, ako beháme a vykonávame rôzne cviky, aby sa uistil, že sme všetky vo forme. Dokonca ani neprevrátil oči, nekričal a vôbec nás nenazval skupinou neschopných idiotov, čo bola ďalšia vec, ktorou bol známy. Nazýval tak svojich spoluhráčov, keď nehrali podľa jeho predstáv.

„Nič,“ prikývla som, a bola to pravda. Možno sa za tie roky naučil zdržanlivosti?

Bolo to nepravdepodobné, ale mohla som si to nahovárať. Alebo aspoň povedať otcovi, aby nebol taký sklúčený. Ved' mal takú radosť, keď sa dozvedel, že Kulti bude naším trénerom.

„Vlastne áno, počas každého šprintu som mala najlepšie časy,“ dodala som.

Jeho smiech bol jemný, možno trochu sklamaný.

„To je moje dievča. Beháš každé ráno?“

„Každé ráno a viac plávam.“ Odmlčala som sa, keď som v pozadí začula nejaký hlas.

Počula som len, ako otec zamrmľal: „To je Sal... chceš s ňou hovoriť...? Dobre... Sal, mama ťa pozdravuje.“

„Povedz jej, že aj ja ju pozdravujem.“

„Moja dcéra ťa pozdravuje... nie, táto je moja. Tá druhá je tvoja... Ha! Nie! Sal, ty si moja alebo tvojej mamy?“ spýtal sa ma.

„Ja som pošťárova.“

„Vedel som to!“ Nakoniec sa s hlbokým spokojným povzdychom zasmial.

Usmievala som sa ako úplný blázon. „Aj ja ťa mám rada.“

„Viem, že áno, ale ja ťa ľúbim viac,“ podotkol.

„Áno, áno. Zavolaš mi zajtra? Som dosť unavená a chcem si ešte chvíľu ľadovať nohy.“

Vyšiel z neho vzdych, ale vedela som, že nič nepovie. Jeho vzdych hovoril všetko, ba aj viac; aj bez slov pripomínal, že sa o seba musíme postarať. Už sme to prebrali stokrát osobne. Otec a ja sme si rozumeli. Keby o ľadovaní hovoril môj brat, pravdepodobne by som sa ho spýtala, či neumiera, a otec by mu povedal, aby sa na to vykašľal. V tom spočívala krása toho, že bol môj otec a ja jeho dcéra. A nie moja mladšia sestra, s ktorou sa neustále hádal.

„Dobre, tak zajtra. Dobre sa vyspi, *mi* *hija*.“

„Aj ty, ocko. Dobrú noc.“

Ešte raz sa so mnou rozlúčil a zložili sme. Sedela som na posteli v prízemnom byte, ktorý som si prenajímala posledné dva roky, a dovolila si myslieť na Kultiho a na to, ako iba tak mlčky stál ako zlatá socha a len sa pozeral.

Vtedy som si znova spomenula na to, že prdí a serie.

Štvrtá kapitola

Nasledujúce dni prebehli pokojne a aj napriek tomu rušnejšie ako zvyčajne. Museli sme absolvovať lekárske testy a na druhý deň nás zmerali kvôli dresom. Každé popoludnie som potom išla do práce, kde ma Marc neustále obťažoval tým, či som dostala Kultiho autogram. Potom som každý večer cvičila jogu, plávala alebo cvičila s vlastnou hmotnosťou podľa toho, aká som bola unavená. Napokon som prišla domov a rozprávala sa s otcom alebo pozerala telku.

Každý chcel vedieť, aký je Reiner Kulti, a ja som im nemala čo povedať. Nech sme s tímom robili čokoľvek, postavil sa do rohu, ktorý bol k dispozícii, a pozeral sa. V skutočnosti sa s nikým nerozprával, nekomunikoval. Nerobil nič.

Takže... to bolo trochu sklamanie pre všetkých, ktorí sa naňho pýtali.

Malá časť mojej bytosti bola prekvapená, že na tú jeho apatickú mŕtvolu sa ešte nevrhli supy. Keby niekedy potreboval peniaze, mohol by pracovať ako jedna z tých živých sôch, ktoré si pomaľovali telo kovovými farbami, vysedávali alebo stáli na Times Square a dali si platiť za to, aby sa ľudia s nimi mohli fotiť. Jeho apatia bola hrozná.

Ale nikto nič nepovedal o tej prekliatej tlačovej konferencii ani nevytiahol veci o Ericovi a Kultim a nevznikli ani žiadne otázky o tom, či sa vrátim do národného tímu. Celkovo som sa naozaj nemala na čo sťažovať. Mohla som sa správať ako normálny človek, ktorý má svoju dôstojnosť, nie ako koktavá idiotka, čo sa pred desiatimi rokmi zaľúbila do muža, o ktorom hovorili všetci.

Takže naozaj, na čo som sa mala sťažovať?

Ráno v deň nášho individuálneho fotenia sa ku mne priplichtil jeden z novinárov. Hneď som si mala uvedomiť, ako bude rozhovor prebiehať, keď prvá vec, čo mu vyšla z úst, bolo nesprávne vyslovené Sálome!

Sálome. Potom, aj keď som ho opravila, stále to hovoril zle. Čo nebol až taký veľký problém; bola som na to zvyknutá. Stávalo sa to stále.

Sálome. Salom. Salamandra. Saláma. Saul. Sally. Samantha.

Alebo v prípade môjho brata: Sprostaňa.

V prípade mojej mladšej sestry: Krava.

Keď vám niekto neustále kazí meno aj po tom, čo ho opravíte, je to nejaké znamenie. V tomto prípade to znamenalo, že som mala vedieť, že ten chlap je debil.

Snažila som sa ho zbaviť. Zvyčajne som sa usilovala dostať od novinárov čo najďalej, ale v poslednom čase ich bolo tolko, že to nebolo možné. V okamihu, keď som zbadala skupinu televíznych reportérov a novinárov pri ihrisku, na ktorom sa mali robiť fotografie, sa mi obrátili vnútornosti. Nemala som problém chodiť v športovej podprsenke pred všetkými a pred kýmkoľvek. Mohla som hrať v pohode pred tisíckami ľudí, ale v momente, keď sa vedľa mňa objavil fotoaparát a ja som práve robila niečo iné...

Nie. Nie, nie, nie.

Takže hneď ako som ich zbadala, zmenila som smer a vykročila čo najďalej od ich stanovišťa. Nech sa dostanú k ostatným dievčatám a nájdu si nejakú inú obeť. Jedna skupinka sa vrhla na Grace, kapitánku a veteránku v tíme. Ďakujem ti, Bože. Potom som uvidela ďalšiu skupinku, ktorá sa vrhla na Harlow, a pocítila som úľavu.

Zostávalo mi ešte päť metrov. Ešte päť metrov a budem v bezpečí. Srdce mi začalo biť oveľa rýchlejšie a pozerala som dopredu. Žiadny očný kontakt.

Štyri metre. Bože, prosím...

„Sálome!“

Doriti.

Obzrela som sa a vydýchla od úľavy, keď som zbadala reportéra, ktorý nemal so sebou kameru. Bol to blogger. Najradšej by som ho bola pobozkala.

Prvých pár otázok bolo normálnych. Ako sa mi darilo mimo sezóny. Ako prebiehal tréning. O kom som si myslela, že budú naši najväčší konkurenti.

Práve som odpovedala na poslednú otázku a pripravovala sa na výhovorku, že musím ísť, keď som začula, ako sa novinári, ktorých som obišla, začali hlasno rozprávať. V prvej chvíli som si myslela, že to nie je veľký problém. Novinári zabľúdili očami do priestoru za mnou, kým som hovorila, sledovali a čakali na svoju ďalšiu obeť. Pred tréningom zvyčajne nečakali, pokiaľ nešlo o play-off. Aspoň tak to bolo dovtedy, kým sa k nám nepridala bývalá nemecká hviezda.

Teraz mali zrejme všetci predstavu, že kedykoľvek bol Kulti na blízku, my ostatní sme prestali existovať. Podľa toho, ako sa tváril blogger, bolo jasné, kto upútal jeho pozornosť.

Pozrel sa na mňa a potom späť.

Cítila som napätie pripomínajúce hnev a potom strach, keď Kulti prešiel okolo a odbil mávnutím ruky troch ľudí z médií, ktorí sa snažili upútať jeho pozornosť kladením otázok a strkaním fotoaparátov a diktafónov pred tvár.

Jemu prešlo, že sa správa ako asociál, ale mne nie?

„Nie je aj váš brat profesionál?“ spýtal sa pomaly blogger.

Prehltla som a prinútila sa dúfať, že to nedopadne tak, ako sa zdalo. No aj tak som vedela, že to tak bude. „Áno. Je stredový obranca. Stopér.“ Do očí som však bratovi vždy hovorila, že hrá ako blázon. „Normálne hrá za Sacramento, ale teraz hosťuje v Európe.“ To bol jediný dôvod, prečo som si bola istá, že mi ešte nezavolať, aby sa mi posťažoval na Kultiho. Vedel to? Musel. Ale bol škrob a nechystal sa zavolať, kým nepríde čas pravidelného telefonického rozhovoru každú druhú nedeľu.

Blogger na mňa prižmúril oči a mne bolo jasné, že som v háji. „Nemal pred rokmi zlomenú nohu?“

Bola to ľavá holenná a lýtková kosť, aby som bola presná. Rozboleli ma vlastné holene, ale blogger sa musel uspokojiť s prikývnutím. Čím menej som hovorila, tým väčšia bola šanca, že nepoviem nejakú hlúposť. „Pred desiatimi rokmi.“

„Stalo sa to počas zápasu, však?“ pokračoval, ale obaja sme dobre vedeli, že pozná odpoveď.

Kretén.

Vyzerala som tak hlúpo? Nechcela som dovoliť, aby zo mňa urobil idiotku. Keď som bola na vysokej škole, všetci športovci museli absolvovať kurz mediálnej komunikácie. Jasné, že som sotva prešla, ale naučili ma jednu vec, ktorú som nikdy nezaбудla: aké je dôležité, aby ste rozhovor mali pod kontrolou. „Áno. Pred desiatimi rokmi hrali proti Tigers, brat utekal za loptou a súper doňho vrazil.“ Chlapíkovi myklo okom. „Nehral potom šesť mesiacov.“

„A súper dostal žltú kartu, však?“

Bolo to tu. Odkedy sú športoví blogeri zákernými malými hajzlíkmi hľadájącimi drámu, keď to nie je potrebné? Vyčarila som úsmev a venovala mu pohľad, ktorý hovoril, že áno, presne viem, o čo ide. „Iste, ale teraz už je v úplnom poriadku. O nič nešlo.“ Bola to lož, ale to je jedno. Môj úsmev sa ešte viac rozšíril a ustúpila som o krok dozadu. Správať sa tak nebolo pre mňa prirodzené. Nepáčilo sa mi to, ale nechcela som to nechať len tak, aby videl moju slabinu. Tréner Gardner nám povedal, aby sme hovorili o tíme, a nie o Kultim, najmä nie o Ericovi a Kultim. „Musím už ísť. Máte ešte niečo, na čo sa chcete spýtať?“

Bloggerove oči skĺzli smerom ku Kultimu a jeho prenasledovateľom. „To je všetko. Vďaka.“

„Rado sa stalo.“

Urobila som ďalší krok dozadu, zdvihla tašku zo zeme a začala kráčať k ihrisku. Ešte som si musela vyzdvihnúť dres, ktorý sme mali mať na sebe na našej profilovej fotke, a obliecť si ho. Nieкто postavil na ihrisku dva stany, jeden mal vysoké steny, ktoré posky-

tovali trochu súkromia pri prezliekaní, druhý bol jednoduchší, v ňom sme si mohli vyzdvihnúť dresy.

„Sal! Pod' si po veci!“ zakričal niekto spod menšieho stanu. Zamierila som tam a obzerala sa, kto prežil ten masaker, alias médiá, a zamávala na hráčky. V stane bolo len niekoľko ľudí – dvaja z manažmentu, ktorí rozdávali dresy, dve hráčky a traja členovia realizačného tímu.

Jedným z nich bol Kulti.

Dobre, bola som v pohode.

„Dobré ráno,“ pozdravila som, keď som prišla k skupine v stane, a uhladila si šortky.

Hovno, hovno, hovno, hovno, hovno, hovno.

Pritomní mi zborovo odvetili: „Dobré ráno.“ Dokonca aj tá stará bosorka, naša kondičná trénerka, ktorá opäť stála pri bývalej nemeckej superhviezde.

Ten nemecký superšportovec bol teraz odo mňa asi dva metre.

Raz pred rokmi som bola v Louvri a pamätám si, ako som sa pozerala na Monu Lisu po tom, čo som stála pred slávnym múzeom celé hodiny a snažila sa dostať dovnútra. Bola som sklamaná, lebo bola menšia, než som čakala. Úprimne povedané, bol to len obraz. Nebolo na ňom nič, čo by ho robilo oveľa lepším ako ktorýkoľvek iný obraz, aspoň podľa mňa. Bol slávny a bol starý, to bolo všetko.

Stáť len pár metrov od muža, ktorý viedol svoj tím od jedného majstrovského titulu za druhým, bolo zvláštne. Akoby to bol sen, veľmi zvláštny sen. V tom sne bol so mnou muž, ktorý vyzeral lepšie ako hociktorý iný tridsaťdeväťročný človek.

„Casillasová? Teraz si na rade ty, zlato. Mám tvoj dres,“ zavolala s úsmevom jedna zo žien pracujúcich za stolmi.

Zažmurkala som a potom som jej úsmev opätovala v rozpakoch, že ma pristihla pri snívaní. „Prepáčte.“ Obišla som trénerov a vzala si balíček zabalený v igelite, ktorý mi podala. „Potrebujete, aby som niečo podpísala?“